

i v tomto sporu vystupuje stát jako strana a té podle zásady konstantně soudem zastávané (srov. na př. nálezy Boh. A 834/21, 544/21 a j.) právní nárok na výkon dozorčí moci nepřisluší. Zaujal-li totéž stanovisko i žal. úřad a odepřel-li proto st-li vyhověti jeho žádosti za výkon moci dozorčí, nezasáhl tím nijak do subjektivních práv stěžujícího si státu. Pokládal-li st-l usnesení obec. zastupitelstva z 13. listopadu 1926 za nezákonné, nic mu nebránilo uplatniti toto svoje mínění v řádné cestě instanční.

č. 12.795.

Cesty. — Řízení správní: I. Od účinnosti zákona č. 85/1926 Sb. rozhoduje min. veř. prací o odvolání z výměru zem. úřadu, kterým byl stanoven kruh interesentů a výše jejich příspěvků na příjezdni silnici k železniční stanici na základě § 29 zák. čl. I:1890. — II. * Výpočet interesentů povinných přispívati k nákladům na stavbu a udržování příjezdni železniční silnice podle § 29 zák. čl. I:1890 je taxativní. Zemědělský podnik nenáleží mezi interesenty, uvedené v § 29 odst. 2 lit. d) cit. zák. článku.

(Nález z 24. února 1937 č. 11.189/37.)

V ě c: Československý stát (vrchní správa státních lesů a statků v Jelšavě) (koncipista fin. prokuratury Dr. Vladimír Hrdlička) proti rozh. min. veř. prací v Praze z 22. ledna 1934 o příspěvku na úpravu a udržování příjezdni silnice.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Rozhodnutím zem. úřadu v Bratislavě z 18. října 1932 byl stanoven rozpočet nákladů na úpravu a budoucího nákladu na udržování příjezdni cesty ke stanici Hrabušicím, při čemž bylo vysloveno, že polovici nákladů ponese země Slovenská, a že druhá polovice se rozvrhuje mezi interesenty cesty; stěžujícímu si eráru (zastoupenému vrchní správou státních lesů v Jelšavě) byl určen příspěvek ve výši 32.5%. Odvolání, které stěžující si erár podal jednak z důvodu, že do kruhu interesentů nemohl býti vůbec pojat, když neprovozuje žádný průmyslový neb obchodní podnik, jednak co do výše stanoveného příspěvku, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvažoval nss takto:

V daném sporu jde o stanovení kruhu interesentů a výše jejich příspěvku na příjezdni silnici k železniční stanici na základě § 29 zák. čl. I:1890. Podle § 30 cit. zák. článku náleží vydati takové rozhodnutí v prvé stolici prvnímu úředníku municipia, tedy za platnosti zákona č. 125/1927 Sb. zem. úřadu. Tato kompetence nebyla změněna ani před zákonem č. 125/1927 Sb. vlád. nař. č. 385/1922 Sb., ani vlád. nař. č. 96/1928 Sb., vydaným na podkladě cit. zákona organizačního. Ve druhé instanci rozhoduje podle odst. 2 § 30 zák. čl. I:1890 min. obchodu, resp.

nyní vzhledem k zákonu č. 85/1926 Sb. min. veř. prací. Pochází tedy nař. rozhodnutí, které vyřídilo odvolání do rozhodnutí zem. úřadu, vydaného podle § 29 zák. čl. I:1890, od úřadu příslušného. — —

Nejzávažnější námitka stížnosti popírá vůbec možnost, aby stěžující si erár byl prohlášen za interesenta příjezdní cesty, a to proto, že podle § 29 odst. 2 lit. d) zák. čl. I:1890 mohou býti zavázány k příspěvkové povinnosti jen obchodní a průmyslové podniky, takovým podnikem však státní lesy samy nejsou a nemají ani žádného podobného podniku. Soud musil dáti této námitce stížnosti za pravdu.

Ustanovení § 29 zák. čl. I:1890 podává u příjezdních železničních silnic taxativní výpočet interesentů, kteří mají přispívati ke stavebním, správním a udržovacím nákladům na tyto cesty, a to na rozdíl od § 36 téhož zákona, který u cest vicinálních podává tento výpočet pouze demonstrativně. Podle odst. 2 lit. d) § 29 zák. čl. I:1890 jsou k příspěvkům povinny zainteresované obchodní a průmyslové podniky (az érdekelt kereskedelmi és iparvállalatok). Podle toho nezakládá povinnost k příspěvkům u železničních příjezdů silnic pouhé faktum, že určitý podnik je na silnici zainteresován, nýbrž záleží také na kvalifikaci podniku. Musí to býti podnik obchodní nebo průmyslový. Lze připustiti, že tento předpis, který nezahrnuje mezi interesenty veliké podniky zemědělské, privileguje tyto podniky nemírně, neboť důvod konkurenčního příspěvku, t. j. zvláště intenzivní užívání silnice, dopadá stejně na podniky obchodní, průmyslové i zemědělské. Není však možno přenést se přes výslovné znění zákona, jehož výpočet je zřejmě taxativní.

Žal. úřad v nař. rozhodnutí ani netvrdí, že by st-1 byl průmyslovým neb obchodním podnikem, nebo že by takovýto podnik provozoval, neboť vycházel z názoru, že i zemědělský podnik konkurenční povinnosti podléhá. Tento názor však, jak uvedeno, nelze srovnati se zákonem.

Min. veř. prací v nař. rozhodnutí postavilo se ovšem na stanovisko, že stěžující si erár, resp. jeho odvětví podnik státní lesy a statky, o které jde, stal se obchodním nebo průmyslovým podnikem ve smyslu § 29 zák. čl. I:1890 tím, že byl podle zákona č. 404/1922 Sb. prohlášen vlád. nař. č. 206/1924 Sb. za podnik spravovaný podle zásad obchodního hospodaření. Než tento názor je zřejmě nesprávný, neboť okolnost, že dle cit. právních předpisů spravují se některé podniky státní podle zásad obchodního hospodaření, nepřetvořuje státní podniky, jež podle své povahy nejsou obchodními nebo průmyslovými podniky, na takovéto podniky. —

Č. 12.796.

Samospráva obecní. — Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: * Dozorčí pravomoci podle § 102 čes. obec. zř. jsou podrobena i taková usnesení obecního zastupitelstva, kterými se rozhoduje o nárocích obecních úředníků podle § 40 zákona č. 443/1919 Sb.

(Nález z 24. února 1937 č. 11.222/37.)